

stemmer temmelig godt med Oplysningerne fra Frederiksborg Amt. Man vil altsaa bemærke, at det er en meget lille Del af de Arbeidere, der forulykfte, som i Virkeligheden ville komme ind under Loven. Man vil nu maaſte ſige, at det har mindre Betydning for de Paagjældende, naar Sygdommen er af ſaa kort Varighed. Ja, dersom de Arbeidere, hvem Ulykken rammer, overhovedet hørte til de Velſtillede, vilde Forholdet ganſke viſt være ſaaledes, men de høre jo til de allerſteſte ſtillede Arbeidere, og ſom Følge deraf er det ogsaa klart, at de ville blive nøbde til at ty til Fattigvæſenet, men Lovforſlagets Formaal ſtulde jo netop være at ſøge at forebygge dette. I Thyſkland har man ganſke anderledes ſørgt for, om jeg ſaa maa ſige, at der ikke ſtulde komme Huller tilſtede, idet man jo der har de ſaafaldte Tvangshygekafſer, der ſikre i 13 Uger, og Arbeids-giverne ere forpligtede til at give Tilſtød til diſſe Tvangshygekafſer. Er der Nogle, der ikke ere Medlemmer af Tvangshygekafſer, ikke høre ind under Forſikringen, have Kommunerne og Arbeids-giverne Forpligtelſe til at ſørge for dem i de første 13 Uger. Deraf følger ſimpelt hen, at Arbeiderne ingenſinde ville komme til at ſtaa uden Hjælp. Det er derfor, Mindretallet har ment, at rigtigere end helt at udelukke dem, vilde det være, da vi ikke her have Tvangshygekafſer, at komme Alle til Hjælp efter de 7 Dages Forløb, thi det kan ikke negtes, at vore Arbeidere ellers ville blive meget uheldigere ſtillede end Arbeiderne i Thyſkland, og ſom den ærede Ordſfører har gjort opmærksom paa, der er jo noget Internationalt ved Lovgivning af denne Art, og han har jo hentydet til, at man ikke maa gjøre Forſikringen afhængig af, om de Paagjældende ere forſørgelsesberettigede her i Landet eller ikke. Det er ganſke det Samme her; paa dette Omraade forekommer det Mindretallet, at man ikke bør ſtille Arbeiderne i vort Land uheldigere end i Thyſkland, men det vil man virkelig gjøre, naar man lader det ſtore Gul blive, at for de allerſteſte Ulykkestilfælde er der i Virkeligheden ingen Forſikring. Det forekommer ogsaa Mindretallet meget lidt heldigt for de ſaa Tilfældes Skyld at oprette en ſaa ſtor Anſtalt, der vil koſte ſaa meget, ſom dette Apparat unegtelig vil koſte. Ganſke viſt er en hel Del af det kommunale Arbejde ulønnet, men derfor gaar Arbeidet dog alligevel tabt, og den ſtørſte Del af Arbeiderne ſaae ikke Nytte deraf. Saa maa man hellere gaa en hel anden Vej, nemlig den engelſke, at ſtøtte Frivilligheden, ſaa at de Saa, der bleve tilbage, indtraadte frivil-

lig, det havde været mindre koſtbart. Vil man tage det ſtore tydſke Apparat, maa man ogsaa tage Konſekventer deraf — det er Mindretallets Opfattelſe — og dets Konſekventer er at ſørge for, at der ingenſinde bliver Huller der, ſørge for, at Arbeiderne blive forſikrede, ſaa at de ikke ſtaa paa det Løſe og nødes til at ty til Fattigvæſenet. Derfor ſige vi, at man maa hellere vedtage dem Alle end udelukke Nogle. Med Henſyn til dem, der ere i Sygekafſer, ſtal jeg ikke ſige Noget, ſtiønt det Foreslaaede ikke er analogt med, hvad man gjør paa andre Omraader, navnlig med Henſyn til Embedsmænd. Der tager man med Henſyn til Penſionen ikke Henſyn til, om de ere mer eller mindre fornuende.

Det ſidſte Punkt, Vædringsforſlaget under Nr. 8, ſom jeg ikke tillægger ſlet ſaa ſtor Betydning, men dog nogen Betydning, har Mindretallet ogsaa væſentlig medtaget af internationale Grunde, idet det synes ubilligt paa dette Omraade at ſtille vore Arbeidere daarligere end Udlandets; vore Arbeidere ville, hvad den ærede Ordſfører vil erkende, navnlig ikke naae i Høide med de tydſke Arbeidere, ſelv om Mindretallets Forſlag vedtoges. Naar Mindretallet i ſin Motivering har tilladt ſig at nævne Embedsmændene, ſtal jeg erindre den ærede Ordſfører om, at det ikke er Mindretallet, der først har bragt denne Sammenlikning paa Bane, men det er ſket fra anden Side. Jeg indlader mig ikke ved dette Spørgsmaals Afgjørelſe paa, om Embedsmændenes Enter og Børn ikke i det Hele kunne trænge til ſtørre Penſion — det kunne vi tage for, naar det kommer til at foreligge —; det er muligt, at jeg paa viſſe Punkter ikke er ſaa ganſke uenig med den ærede Ordſfører deri, han har ialt ſald nogen Ret i ſin Betragtning, og jeg har ganſke viſt den Opfattelſe, at den ſtørre Uddannelse og den ſtørre Bekoſtning og Tid, ſom de Paagjældende have maattet anvende paa deres Uddannelse, er man nødt til at tage Henſyn til ved Beregningen, ſaa at man ikke ganſke kan ſammenſtille dem med Arbeiderne. Deri er jeg ikke uenig med den ærede Ordſfører, men den ærede Ordſfører vil jo viſt ogsaa indrømme, at ſelv de daarligt ſtillede Embedsmænd ere bethdelig bedre ſtillede end Arbeidere med deres 3—4—500 Kr. — jeg tænker her paa Landarbeiderne. Der er en meget ſtor Forſjel. Ganſke viſt bemærkede den ærede Ordſfører, at Embedsmændene have ondt ved at udrede de Præmier, der ſkulle erlægges for Overlevelſezrenter til deres Enter, men de ſaae dem jo udrede, og Enterne ſaae jo i Virkeligheden Overlevelſezrenten, de ſaae